

Diumenge XVII (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 11,1-13): Una vegada, Jesús pregava en un cert indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li digué: «Senyor, ensenya'ns a pregar, tal com Joan en va ensenyar als seus deixebles». Ell els digué: «Quan pregueu, digueu: ‘Pare, santifica el teu nom, vingui el teu Regne. Dóna'ns cada dia el pa que necessitem; perdona els nostres pecats, que nosaltres també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permetis que caiguem en la temptació’».

I els digué encara: «Si algú de vosaltres té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: ‘Amic, deixa'm tres pans, que un amic meu ha arribat de viatge, se m'ha presentat a casa i no tinc res per a donar-li’, segur que no li respondrà de dins estant: ‘No m'amoïnis, la porta ja és tancada i tant jo com els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls’. Us asseguro que, si no s'aixeca a donar-los-hi per fer un favor a l'amic, la impertinència d'aquest l'obligarà a aixecar-se per donar-li tot el que necessita. I jo us dic: Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà, perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba; i a qui truca, li obren. Quin pare d'entre vosaltres, si el seu fill li demana un peix, en comptes del peix li donarà una serp? I si li demana un ou, ¿li donarà potser un escorpí? Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen».

«Jesús pregava... ‘Senyor, ensenya'ns a pregar’»

Avui, Jesús en oració ens ensenya a pregar. Fixem-nos bé en allò que la seva actitud ens mostra. Jesucrist experimenta en moltes ocasions la necessitat de retrobar-se cara a cara amb el seu Pare. Lluc, en el seu Evangeli, insisteix en aquest punt.

De què parlaven aquell dia? No ho sabem. En canvi, d'una altra ocasió, ens ha arribat un fragment de la conversa entre el seu Pare i Ell. En el moment en què fou batejat en el Jordà, quan estava pregant, «una veu digué des del cel: ‘Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut’» (Lc 3,22). És el parèntesi d'un diàleg tendre i afectuós.

Quan, en l'Evangeli d'avui, un dels deixebles, en observar el seu recolliment, el prega que els ensenyi a parlar amb Déu, Jesús respon: «Quan pregueu, digueu: ‘Pare, santifica el teu nom...’» (Lc 11,2). L'oració consisteix en una conversa filial amb aquest Pare que ens estima amb bogeria. ¿No definia santa Teresa d'Àvila la pregària com “un intercanvi íntim d'amistat”, en el qual «hom enraona sovint de tu a tu amb aquest Déu per qui se sap estimat»?

Benet XVI troba «significatiu que Lluc situï el Parenostre en el context de l'oració personal del mateix Jesús. D'aquesta forma, Ell ens fa participar de la seva pregària; ens condueix envers l'interior del diàleg íntim de l'amor trinitari; per dir-ho així, eleva les nostres misèries humanes fins al cor de Déu».

És prou significatiu que, en el llenguatge ordinari, l'oració que Jesucrist ens ha ensenyat es resumeix en aquestes dues úniques paraules: «Pare Nostre». La pregària cristiana és eminentment filial.

La litúrgia catòlica posa aquesta oració en els nostres llavis en el moment en què ens preparem per a rebre el Cos i la Sang de Jesucrist. Les set peticions que comporta i l'ordre en què les trobem formulades ens donen una idea del capteniment que hem de mantenir quan rebem la Comunió Eucarística.